

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 585/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ď., Z., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. D. Ch., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0 Tp 146/2011 z 10. júna 2011 a postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 Tpo 3/2011 z 22. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2011 doručená sťažnosť J. Ď., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Okresného súdu Banská

Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 146/2011 z 10. júna 2011 a postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tpo 3/2011 z 22. júna 2011.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol:

„Uznesením vyšetrovateľa zo dňa 25.05.2011, doručeného obvinenému dňa 06.06.2011, bol sťažovateľ J. Ď. obvinený zo zločinu krádeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák.. Ako vyplýva z uznesenia vyšetrovateľa, skutku sa mal dopustiť spolu s ďalšími spolu obvinenými tak, že dňa 23.08.2010 sa pokúsili vypáčiť bankomat nachádzajúci sa v pohostinstve v obci P., pričom k dokonaniu skutku nedošlo pre spustenie poplašnej signalizácie.

Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal obvinený sťažnosť zo dňa 09.06.2011, ktorá bola ako nedôvodná zamietnutá.

Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0Tp/146/2011 zo dňa 10.06.2011 bol sťažovateľ vzatý do väzby.

Proti uzneseniu o vzatí do väzby podal sťažovateľ sťažnosť zo dňa 13.06.2011, ktorú Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol ako nedôvodnú uznesením sp. zn. 4Tpo/3/2011 zo dňa 22.06.2011...

V tejto súvislosti uvádzam, že neboli splnené materiálne podmienky na vznesenie obvinenia obv. J. Ď. podľa § 206 ods. 1 Tr. por.. Podľa citovaného ustanovenia, vzniesť obvinenie možno len ak je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala konkrétna osoba, pričom podľa § 206 ods. 3 Tr. por. v uznesení o vznesení obvinenia musia byť uvedené skutočnosti, ktoré odôvodňujú takéto obvinenie.

Čo sa týka skutku pod bodom 5 - pokus krádeže bankomatu v P. -vyšetrovateľ v uznesení z 25.05.2011 odôvodňuje vznesenie obvinenia... Tu sa uvádza popis skutku, ohliadka miesta činu, odborné vyjadrenia, výsluchy svedkov – poškodených, zabezpečené listinné dôkazy, správy a vyčíslenia škôd. Z takéhoto odôvodnenia vonkoncom nevyplýva dostatočne odôvodnený záver, že skutok spáchal obvinený J. Ď., pričom ani v celom uznesení vyšetrovateľa nie je uvedená žiadna skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné vzniesť obvinenie J. Ď.

Táto neexistencia materiálnej stránky pre vznesenie obvinenia vyšetrovateľom bola dodatočne nahradená protizákonným postupom tak, že dňa 26.05.2011 boli po vznesení obvinenia vypočutí obvinení R. Ď. a M. K., podľa výpovede ktorých sa J. Ď. mal zúčastniť na skutku pokusu krádeže bankomatu v obci P. podľa bodu 5 uznesenia vyšetrovateľa. O výsluchy týchto obvinených sa opieral aj návrh prokurátora na vzatie obvineného J. Ď. do väzby...

Podľa § 206 ods. 1 Tr. por., je vyšetrovateľ povinný vydané uznesenie ihneď oznámiť obvinenému. Uznesenie o vznesení obvinenia z 25.05.2011 bolo doručené J. Ď. dňa 06.06.2011 po uplynutí 11 dní od jeho vydania, pričom následne dňa 07.06.2011 bol zadržaný. Naproti tomu obvineným Ď. a K. bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené ihneď a obaja dňa 26.05.2011 vypovedali pred vyšetrovateľom. Keďže obaja obvinení sú stíhaní na slobode je zrejmé, že ich účasť na vyšetrovacom úkone dňa 26.05.2011 zabezpečil vyšetrovateľ cielene, aby ich výpovede boli použité pri rozhodovaní o väzbe ostatných obvinených.

Takýmto postupom vyšetrovateľa, keďže nešlo o neodkladné úkony, bolo porušené právo obv. J. Ď. na obhajobu, nakoľko jemu bolo oznámené vznesenie obvinenia až dňa 06.06.2011 a teda nemohol uplatňovať práva, ktoré dáva Tr. por. obvinenému od vznesenia obvinenia t. j. od 25.05.2011. Poukazujem pritom na to, že uvedené výpovede spoluobvinených Ď. a K. sú jedinými dôkazmi, ktoré majú svedčiť o účasti na skutku obv. J. Ď. Tieto výsluchy obv. Ď. a K. boli uskutočnené 26.05.2011, teda nasledujúci deň po vznesení obvinenia. Obv. J. Ď. o týchto vyšetrovacích úkonoch nemal vedomosť, nebol o ich konaní riadne upovedomený, teda nemohol sa zúčastniť sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu týchto úkonov a účinne sa brániť proti týmto výpovediam, čím bolo závažne porušené jeho právo na obhajobu. Je potrebné tiež poukázať na to, že spoluobvinení Ď. a K. sú v postavení obvinených a teda môžu kedykoľvek využiť svoje právo a v predmetnej trestnej veci odmietnuť vypovedať, čím by ich výpovede z 26.05.2011 boli voči obv. J. Ď. nepoužiteľné...

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. por. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Právo na obhajobu upravuje aj

čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu sa vzťahuje na celé trestné konanie a orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť umožniť osobe, proti ktorej sa konanie vedie, uplatnenie jej práv už v prípravnom konaní. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbrani medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť úplnú ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia...

Podľa článku 50 ods. 3 Ústavy SR obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu...

V predmetnej veci boli orgánmi činnými v trestnom konaní vykonané výsluchy spoluobvinených Ď. a K.:

- predtým, ako bolo obvinenému oznámené obvinenie
- predtým, ako bol obvinený poučený o svojich právach
- predtým, ako mu bolo umožnené uplatnenie jeho práv a
- bez toho, aby obvinený bol riadne upovedomený o vykonaní týchto výsluchov.

Takýmto spôsobom orgány činné v trestnom konaní vykonali bez akejkoľvek vedomosti obv. J. Ď. najdôležitejšie procesné úkony, čím znemožnili obvinenému uplatnenie jeho práva na obhajobu a do budúca tak zmarili postup súdu podľa § 258 ods. 4 §263 ods. 3 písm. a) Tr. por. vo vzťahu k obv. J. Ď.

Vykonanie výsluchov v čase predtým, ako bola obvinenému poskytnutá reálna možnosť sa obhajovať, považujem za podstatnú chybu konania, v dôsledku porušenia práva obvineného na obhajobu (čl. 6 ods. 1, 3 písm. b), c), d) Európskeho dohovoru, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 9 a § 213 ods. 1, 2, 3 Tr. por.). Za takejto dôkaznej situácie nemožno výsluchy spolu obvinených Ď. a K. vo vzťahu k obv. J. Ď. považovať za dôkazy získané zákonným spôsobom, a preto považujem tieto dôkazy za nulitné...

Pri prejednávaní návrhu na väzbu a výsluchu obvineného J. Ď. na Okresnom súde B. Bystrica dňa 10.06.2011 so začiatkom o 14.00 hod., po výsluchu obvineného, vyjadrení obhajcu a prokurátorky GP, sudca pre prípravné konanie požiadal prítomných, aby opustili

pojednávaciu miestnosť s tým, že budú zavolaní na vyhlásenie rozhodnutia o väzbe. Následne, s odstupom kratšieho času zapisovateľka zavolala do pojednávacej miestnosti výlučne prokurátorku. Po uplynutí približne 10-15 minút od vstupu prokurátorky do pojednávacej miestnosti boli zavolaní zapisovateľkou do pojednávacej miestnosti aj obvinený a obhajca k vyhláseniu rozhodnutia o návrhu na väzbu.

Po vyhlásení rozhodnutia obhajca obvineného žiadal uviesť do zápisnice, že pred vyhlásením rozhodnutia bola do pojednávacej miestnosti zavolaná prokurátorka, ktorá tam zotrvala bez prítomnosti obhajcu až do vyhlásenia rozhodnutia s tým, že ide o závažné porušenie Tr. por.. Sudca pre prípravné konanie odmietol zaznamenať túto námietku do zápisnice s odôvodnením, že táto okolnosť nesúvisí s rozhodovaním o väzbe. Obhajca opätovne trval na zápise jeho námietky do zápisnice, načo sudca pre prípravné konanie uložil obhajcovi poriadkovú pokutu vo výške 200 Eur z dôvodu, že sa urážlivo správa voči súdu. Po uložení poriadkovej pokuty obhajca žiadal, aby sudca pre prípravné konanie uviedol do zápisnice konkrétne v čom spočívalo urážlivé správanie obhajcu, čo sudca neakceptoval. Zápis o tom, že sudca odôvodnil toto rozhodnutie je nepravdivý. Vzhľadom k týmto skutočnostiam obhajca odmietol podpísať zápisnicu z 10. 06. 2011 nakoľko neobsahovala pravdivý a úplný priebeh úkonu. Navyše zápisnica je zmätočná a nezrozumiteľná. V tejto súvislosti poukazujem na str. 2 zápisnice, prvé dve vety...

Aj napriek všetkým týmto okolnostiam trestného stíhania sťažovateľa Krajský súd v Banskej Bystrici v odôvodnení svojho uznesenia sp. zn. 4Tpo/3/2011 z 22.06.2011 uviedol, že v príslušnom štádiu trestného konania bude okresný súd skúmať či nedošlo k porušeniu zásad prípravného konania, predovšetkým práva na obhajobu obvineného.

Som názoru, že tak závažné porušenie práv sťažovateľa garantovaných ústavou ako aj medzinárodnými dohovormi nie je možné dodatočne napraviť a na základe takto vedeného trestného stíhania naďalej obmedzovať osobnú slobodu sťažovateľa je neprípustné.“

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„1. Základné právo J. Ď. podľa podľa čl. 17 ods. 2, ods. 5, čl. 47 ods. 3, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 0Tp/146/2011 a Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tpo/3/2011 porušené bolo.

2. *Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0Tp/146/2011 z 10.06.2011 a Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Tpo/3/2011 z 22.06.2011 zrušuje.*

3. *Prikazuje Okresnému súdu Banská Bystrica, aby obvineného J. Ď. prepustil z väzby na slobodu.*

4. *Okresný súd Banská Bystrica je povinný nahradiť J. Ď. trovy konania vo výške 261,82 Eur, na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd

skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv.

V zmysle uvedeného ústavný súd ako predmet konania o sťažnosti sťažovateľa vymedzil tak, že je ním namietané porušenie označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 146/2011 z 10. júna 2011, ktorým sudca pre prípravné konanie zobral sťažovateľa do väzby, a uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 3/2011 z 22. júna 2011, ktorým krajský súd zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu o vzatí do väzby.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa v texte sťažnosti, podľa ktorej :

1. „... *neboli splnené materiálne podmienky pre vznesenie obvinenia*“ a v tejto súvislosti malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy,
2. v súvislosti s postupom orgánov činných v trestnom konaní po vznesení obvinenia mu bolo porušené jeho právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy,
3. v súvislosti s tým, že „*po vyhlásení rozhodnutia (návrh na vzatie do väzby) bola do pojednávacej miestnosti zavolaná prokurátorka, ktorá tam zotrvala bez prítomnosti*

obhajcu až do vyhlásenia rozhodnutia“ , čím malo dôjsť k porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy,

ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. Zívala III. ÚS 3/02, Ölveczky III. ÚS 18/04, Mamonov III. ÚS 75/05, Karlin IV. ÚS 76/05).

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu 9. júna 2011 aj podal sťažnosť proti uzneseniu Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite Banská Bystrica sp. zn. ČVS: PPZ-78/BOK-S-2011 z 25. mája 2011 o vznesení obvinenia. Sťažovateľ však touto ústavnou sťažnosťou nenapáda rozhodovanie o tejto jeho sťažnosti, ale ako je zrejmé z petitu sťažnosti, porušovanie jeho základných práv namieta rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby.

1. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke porušovania jeho základných práv okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 146/2011 ústavný súd konštatuje, že na rozhodnutie o tejto časti sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. V danom prípade proti uzneseniu okresného súdu bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v opravnom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba dodať, že sťažovateľ využil právo podať riadny opravný prostriedok proti uzneseniu okresného súdu.

2. Vo vzťahu ku konaniu vedenému na krajskom súde pod sp. zn. 4 Tpo 3/2011 ústavný súd preskúmal v súvislosti so sťažovateľom tvrdeným porušovaním jeho základných práv rozhodnutie krajského súdu, pričom dospel k záveru, že sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozhodnutia sp. zn. 4 Tpo 3/2011 z 22. júna 2011, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 46/2011 z 10. júna 2011, uviedol:

„Napadnutým uznesením sp. zn. 0Tp/46/2011 z 10.06.2011 sudca pre prípravné konanie, podľa § 72 ods. 1 písm. a) Tr. por. z dôvodu § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. vzal do väzby obvineného J. Ď. s tým, že väzba začala 07.06.2011 o 16.55 hod. a bude vykonávaná v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici.

V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že obvinený je dôvodne podozrivý zo zločinu krádeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť dňa 23.08.2010 spôsobom bližšie uvedeným v napadnutom uznesení.

Proti uzneseniu o vzatí do väzby podal obvinený priamo do zápisnice o výsluchu zo dňa 10.06.2011 sťažnosť, ktorú písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V sťažnosti uviedol, že oneskoreným doručením uznesenia o vznesení obvinenia a následným vykonaním výsluchov bolo porušené právo obvineného na obhajobu. Pokiaľ ide o materiálne podmienky väzby, tie nie sú v danom prípade naplnené, pretože z uznesenia o vznesení obvinenia nevyplýva žiadna taká skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné vzniesť obvinenie J. Ď. Navyše výsluchy na ktorých je obvinenie založené boli vykonané bez vedomia obvineného. Nakoniec obhajca poukázal na nesprávny postup sudcu pre prípravné konanie, ktorý pred rozhodovaním o väzbe zavolať do pojednávacej miestnosti len prokurátorku a až neskôr obvineného a jeho obhajcu. Na základe uvedeného navrhol aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a prepustil J. Ď. z väzby na slobodu.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd napadnuté uznesenie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. a keďže zistil, že podaná sťažnosť nie je dôvodná, zamietol ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Krajský súd sa stotožňuje s názorom sudcu pre prípravné konanie, že trestné stíhanie obvineného je v súčasnosti dôvodné, pretože zo zhromaždených dôkazov (najmä výpovede obvinených Ď. a K.) vyplýva, že obvinený sa mohol dopustiť skutku, ktorý mu je kladený za vinu a ktorý napĺňa znaky zločinu krádeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák., pričom otázka bližšieho objasnenia podozrenia obvineného ako aj zákonnosť výsluchov vykonaných po vznesení obvinenia bude predmetom ďalšieho trestného konania. V príslušnom štádiu trestného konania bude okresný súd skúmať či nedošlo k porušeniu zásad prípravného konania, predovšetkým práva na obhajobu obvineného.

Pri existencii dôvodného podozrenia a s prihliadnutím na to, že obvinený bol v minulosti viackrát súdne trestaný, existuje skutočne dôvodná obava, že v prípade ponechania na slobode by mohol obvinený pokračovať v trestnej činnosti a tým je daný väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Táto obava je podčiarknutá aj skutočnosťou, že trestnej činnosti sa mal dopustiť počas plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia z rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 29T/32/06, ktorá mu plynie od 03.12.2009 do 03.12.2011.

V súvislosti so splnením formálnych dôvodov väzby krajský súd konštatuje, že formálne podmienky rozhodovania o vzatí do väzby boli v danom prípade splnené. J. Ď. bol riadne procesným spôsobom obvinený, včas bol podaný návrh prokurátora na jeho vzatie do väzby spolu s príslušným spisovým materiálom, v zákonom stanovenej lehote bol obvinený predvedený pred sudcu pre prípravné konanie, ktorým bol i v zákonnej lehote vypočutý.

Krajský súd teda považoval rozhodnutie okresného súdu o vzatí obvineného do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. za vecne správne a zákonné, a preto sťažnosť obvineného proti tomuto uzneseniu zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por.“

Krajský súd sa stotožnil aj s dôvodmi kolúznej väzby sťažovateľa prezentovanými okresným súdom v podobe obavy z marenia dokazovania ovplyvňovaním svedkov, pričom ich opodstatnenosť argumentačne doplnil interpretáciou dotknutého ustanovenia Trestného poriadku, v ktorej vysvetlil splnenie hmotnoprávnych predpokladov kolúznej väzby.

Ústavný súd nevidí dôvod argumentáciu krajského súdu, ktorý rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu o vzatí do väzby, spochybňovať.

Na základe všetkých uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, preto sťažnosť v časti námietok smerujúcich proti označenému rozhodnutiu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Tento záver súčasne vylučuje možnosť sťažovateľom namietaného sekundárneho zásahu do základného práva na obhajobu garantovaného čl. 50 ods. 3 ústavy, garantujúceho vo všeobecnosti právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi a ostatnými orgánmi verejnej moci.

Vo vzťahu k namietanému čl. 47 ods. 3 ústavy, podľa ktorého všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní, ústavný súd pripomína, že podľa jeho doterajšej rozhodovacej činnosti sa táto zásada prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd (pozri aj PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02). Rovnosť medzi obvineným a prokurátorom v trestnom konaní je relatívna vzhľadom na rozdiel v ich procesnom a najmä faktickom postavení, ktorý vyplýva z ich rozdielnych funkcií a možností (napr. za prokurátorom stojí štátny aparát a donucovacia štátna moc). Ich rovnosť je potom priliehavejšie vyjadriteľná ako zásada rovnosti zbraní tvoriaca prvok spravodlivého súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, charakterizovaná v judikatúre k dohovoru. Ide o právo, aby každá strana súdneho konania mala možnosť hájiť si svoju vec pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane [napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci De Haes a Gijssels v. Belgicko z 24. februára 1997, § 53 (mutatis mutandis III. ÚS 186/02)]. Ústavný súd v namietanom konaní (rozhodovaní o vzatí do väzby) nevzhliadol žiadnu možnosť vyslovenia porušenia zásady rovnosti na úkor sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2011